

Adnan Gerger

FAİLİ MEÇHUL ÖFKE

© KARAKARGA YAYINLARI 207

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

FAİLİ MEÇHUL ÖFKE

Adnan Gerger

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Kutlukhan Perker

Yayın Koordinatörü: Mesud Ata

Editör: Başak Tan

Kapak Tasarım: Sedat Gösterikli

Reklam ve Tanıtım Müdürü: Bilgen Ülgen

1. Baskı: Mayıs 2019

ISBN: 978-605-7865-13-7

*İmtiyaz Sahipleri: Yelda Cumaloğlu, Mustafa Kutlukhan Perker
KaraKarga Yayınları, Destek Yayınları'nın alt kuruluşudur.*

Yayıncı Sertifika No: 13226

Adres: Abdi İpekçi Cad. No 31/5

Nişantaşı / İstanbul

Tel: (0 212) 252 22 42

Fax: (0 212) 252 22 43

karakarga.com

info@karakarga.com

karakargayayinlari

karakargayayinlari

karakargayayin

Baskı: Deniz Matbaa Mücellit

Adres: Maltepe Mahallesi Hastane Yolu,

Sokak No 1/6 Zeytinburnu - İstanbul

Tel: 0 212 613 30 06

Matbaa Sertifika No: 40200

İçindekiler

KORKUTULMUŞ GÜNLER

O Gece ve Sonraları.....	13
Sabahı Olmayan Gece-1	18
Sarmaşık Düşünce	23
Kanar Zaman	41
İlaç Gibi Geldiler	56
“DAL”da Yaşayanlar	62
Kayıp Oğul.....	81

UNUTMA! ÖMRÜM VE DÜŞLERİM SENDE ESKİYECEK

Aşk Sorgulanmaz.....	91
Bekle Beni.....	99
Sabahı Olmayan Gece-2	108
Erkek Evlat.....	116
Hırslı Yaşamdan Başka Hiçbir Şey.....	138
Düşleri Olan Adam	152
Sabahı Olmayan Gece-3	177
Rol Üstlenenler	183
Gölgeler Sığınağı.....	198

MAZLUMLAR CUMHURİYETİ

Bakışların Akdeniz, Gülüşün İstanbul.....	211
Matruşkanın Yazgısı.....	229
Komplolar Bileşkesi.....	268
Sence Aşk Nedir?.....	291
Körelmiş Kılıçlar Gösterisi.....	329
Köstebek Ortaya Çıkıyor.....	335
Sabahı Olmayan Gece- 4.....	369

MÜHÜR İLE ZAMAN

Hüzünlü Zamanların Sesi.....	385
------------------------------	-----

Beklemeyi Bilenlere...

*Bu kitapta;
Mekân kayıptı... Zaman kimsesizdi...*

*Bu kitapta;
Sır verilmedi... Şifre çözülmeydi... Anlatılanlar yaşanmadı...
Gerçek yoktu...
Suretler yalandı...*

*Bu kitapta, aslında;
Bekleyişler dinmedi... Hayatlar yaratıldı...
Aşk sorgulanmayı reddetti...*

*Ve
Öfke faili meçhuldü...*

Adnan Gerger

KORKUTULMUŞ GÜNLER

O Gece ve Sonraları

“Bütün sır... Senin başkalarının bilmediği gibi beklemeyi bilmende.”

K. Simonov

Mazlum’la Leyla’nın ayrılığı böyle bir gecede başlamıştı.

Faili meçhul öfkeler, ayrılıkları çoğaltarak ülkeyi o gecenin karanlığına dönüştürecekti. Korkutulmuş günlerin karanlığına...

Gece yarısını geçiyordu.

Kapının ziline parmağını bastı, çekmedi.

Her zaman böyle yapardı. Israrlı zil çalışına arkadaşları çok kı-zardı.

Kapı açılmadı.

Ama biliyordu ki evdeydiler. Bekledi. Birden, birinin anahtar deliğinden baktığını gördü. Sevindi.

Kapı çok hızlı biçimde açıldı.

Ne olduğunu anlayamadı. Aniden tanımadığı iri kıyım bir adam koluna yapıştı, bir başkası yumruğu suratının ortasına indirdi. Ağzından burnundan kanlar fışkırdı.

Yumruğun acısını hissetmedi. Bir an içinde bir boşluk oluştu.

Aklına, buluşacağı arkadaşları geldi.

Üçüncü bir kişi de, sol eliyle kemerinden tuttu, sağ elindeki tabancasını alnına yapıştırdı, telaşlı ama kısık bir sesle, “Sakın kı-mıldama... Sakın kı-mıldama!” diye uyardı. Koluna yapışan adam, “Ağzını açarsan seni öldürürüz!” diye tehdit etti.

Yaka paça bir odaya götürüldü. Elleri arkadan kelepçelendi. Ayakları bağlandı. Duvar dibine oturtuldu.

İsmi sordular. Yanıt vermedi. Bu kez eve niye geldiğini sordular. Yine yanıt vermedi. Bir daha sordular. “Yanlış adrese geldiğini” söyledi. Silahlı, garip ve bakımsız görüntülü adamlardan biri, “Haydi lan... S.ktir git. Sen çocuk mu kandırıyorsun lan, ibnenin çocuğu!” diye suratına bir yumruk daha patlattı. Yan odadan gü-rültüyü duyan, bıyıkları Padişah Yavuz Sultan Selim gibi gür, aşı-ğya sarkık ve uçları kıvrılmış olan iri kıyım bir adam geldi, yumruk atan adamın kolundan tutarak, “Şimdi değil,” dedi.

Şaşkındı. Bin bir parçaya bölünmüştü. Darmadağın olan kafasını bir an önce toplamaya çalıştı.

Ev didik didik aranıyor, hallaç pamuğu gibi atılıyordu.

Kendisine yumruk atan adamı engelleyen adam geldi, çantasını karıştırdı. George Pulitzer’in *Felsefenin Başlangıç İlkeleri* ile *Felsefenin Temel İlkeleri* adlı kitaplarını buldu. Kitaplardan yapılan alıntılarını içeren notların yazılı olduğu kâğıtları da bulunca pis pis güldü, “Bu kitaplarla ne yapacaktın? Adres mi soracaktın?” diye söylendi. Adam, birden ciddileşti, gözdağı verircesine kabadayı tavırla, “Doğruyu söyleyin lan. Adamı çıldırtmayın, a... koyduğumun çocukları, bu eve neden geldiniz? Daha kaç kişi gelecek? Silahları nereye sakladınız?” diye dişlerinin arasından tısladı. Yanıt almayınca hiç istifini bozmadı, evde buluşacağı arkadaşlarının isimlerini saydı, “Peki, tosun, bu isimleri tanıyor musun?” diye sordu. Aynı soruları aynı üslupla bir daha, bir daha sordu. En

sonunda, yanıt alamayınca soruyu soran adam, sinirli biçimde yere çömelip hiç konuşmadan gözlerini gözlerine dikerek baktı, sigarasını içti, “Sus bakalım. Ne de olsa bülbül gibi öttüreceğim. İnsan evine geldiği arkadaşının ismini bilmez mi, ulan göt...” dedi. Sonra sessizce yan odaya geçti.

Sayısını bilemediği adamlar olabildiğince sessiz hareket ediyor ve kısık sesle konuşuyorlardı. Avlarını bekleyen vahşi hayvanlar gibi pusudaydılar.

Suratına yumruk patlatan adam geldi, koluna girerek ayağa kaldırdı. Penceresiz küçük odaya götürerek yere oturttu. Daha sonra diğer odadan, dayak yedikleri her hallerinden belli olan ve kendisine isimlerini sorduğu iki arkadaşını da getirdiler. Yanına oturtular. Sonra kapıyı kapattılar. Üç genç baş başa kaldı. İçlerinden birisi konuşmaya kalkınca konuşmaması için kaş göz işareti yaptı. İşaret üzerine hiç kimse konuşmadı. Birbirlerini tanımazlıktan geldiler. Sırtlarını döndüler.

Saatlerce beklediler. Uyutmamak için arada sırada gelip kaba biçimde kâh bağırarak kâh küfür ederek kâh tekmeleyerek rahatsız ediyorlardı. Sonunda odadan çıkarttılar, evden çıkmadan önce koridorda kelepçelerini çıkardılar. “Seslerini çıkarmamaları” konusunda sert biçimde uyarıldılar. Uyarının ardından, “Aksi takdirde öldürülecekleri ve bu işi de gözlerini kırpmadan yapabilecekleri” tehdidinde bulundular.

Önce Mazlum evden çıkarıldı.

Mazlum’un gözleri kamaştı bir an. Kış olmasına rağmen o gün hava günlük güneşlikti.

Apartmandan çıkarken iki kişi koluna girdi. Apartmanın önünde bekleyen büyük beyaz minibüse bir iki adım kalmıştı ki, Mazlum, “Beni nereye götürüyorsunuz? Siz kimsiniz?” diye bağırdı. Bağırmasıyla biri eliyle ağzını kapadı. Doretince de kaşla göz